

חק לישראל – פרשת ויחי יום ו'

בראשית פרק מט'

(כז) בְּנִימִין זָאב יִטְרֹף בַּבֶּקֶר יֵאָכֵל עַד וְלַעֲרֵב יַחְלַק שְׁלָל: (כז) בְּנִימִין זָאב יִטְרֹף בַּבֶּקֶר יֵאָכֵל עַד וְלַעֲרֵב יַחְלַק שְׁלָל: (כז) בְּנִימִין בְּאַרְעֵיהָ תִשְׁרִי שְׁכֵנְתָא וּבְאַחְסַנְתִּיהָ יִתְבְּנִי מִקְדָּשָׁא בְּעִפְרָא וּבְפְנִיָּא יְהוֹן מְקַרְבִּין כְּהֵנִיא קְרַבְנָא וּבְעֵדוֹן רְמָשָׂא יְהוֹן מְפֻלְגִין מוֹתֵר חוֹלְקֵהוֹן מִשְׁאֵר קִדְשֵׁיא:

(כח) כָּל אֱלֹהֵי שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנַיִם עָשָׂר וְזֹאת אֲשֶׁר דִּבֶּר לָהֶם אֲבִיהֶם וַיְבָרֶךְ אוֹתָם אִישׁ אֲשֶׁר כִּבְרַכְתּוּ בִּרְךְ אֹתָם: (כח) כָּל אֱלֹהֵי שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנַיִם עָשָׂר וְזֹאת אֲשֶׁר דִּבֶּר לָהֶם אֲבִיהֶם וַיְבָרֶךְ אוֹתָם אִישׁ אֲשֶׁר כִּבְרַכְתּוּ בִּרְךְ אֹתָם: (כח) כָּל אֱלֹהֵי שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל תְּרִין עָסָר וְדָא דְמַלְלִיל לְהוֹן אֲבוּהוֹן וּבְרִיךְ יִתְהוֹן גְּבֵר דִּי כִּבְרַכְתִּיהָ בִּרְךְ יִתְהוֹן:

(כט) וַיְצַו אוֹתָם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֲנִי נֹאסֵף אֶל עַמִּי קִבְרוּ אֹתִי אֶל אֲבֹתֵי אֵל הַמְעֵרָה אֲשֶׁר בְּשֹׁדֵה עֵפְרוֹן הַחֲתִי: (כט) וַיְצַו אוֹתָם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֲנִי נֹאסֵף אֶל עַמִּי קִבְרוּ אֹתִי אֶל אֲבֹתֵי אֵל הַמְעֵרָה אֲשֶׁר בְּשֹׁדֵה עֵפְרוֹן הַחֲתִי: (כט) וַפְקֵד יִתְהוֹן וַאֲמַר לְהוֹן אֲנָא מִתְכַנְשׁ לְעַמִּי קִבְרוּ יְתִי לֹת אֲבֹהֲתִי בְּמַעְרַתָּא דִּי בְּחַקֵּל עֵפְרוֹן חַתָּא:

(ל) בְּמַעְרַה אֲשֶׁר בְּשֹׁדֵה הַמְכַפְּלָה אֲשֶׁר עַל פְּנֵי מְמֵרָא בְּאַרְצֵי כְּנָעַן אֲשֶׁר קָנָה אֲבֹרָהֶם אֵת הַשְּׂדֵה מֵאֵת עֵפְרוֹן הַחֲתִי לְאַחֲזֹת קִבְרֵ: (ל) בְּמַעְרַה אֲשֶׁר בְּשֹׁדֵה הַמְכַפְּלָה אֲשֶׁר עַל פְּנֵי מְמֵרָא בְּאַרְצֵי כְּנָעַן אֲשֶׁר קָנָה אֲבֹרָהֶם אֵת הַשְּׂדֵה מֵאֵת עֵפְרוֹן הַחֲתִי לְאַחֲזֹת קִבְרֵ: (ל) בְּמַעְרַתָּא דִּי בְּחַקֵּל כְּפֻלְתָּא דִּי עַל אִפִּי מְמֵרָא בְּאַרְעָא דְכְּנָעַן דִּי וְבִן אֲבֹרָהֶם יֵת חַקְלָא מִן עֵפְרוֹן חַתָּא לְאַחְסַנְתָּ קְבוּרָא:

(לא) שְׁמָה קִבְרוּ אֵת אֲבֹרָהֶם וְאֵת שְׂדֵה אֲשֶׁתּוֹ שְׁמָה קִבְרוּ אֵת יִצְחָק וְאֵת רַבְקָה אֲשֶׁתּוֹ וְשְׁמָה קִבְרֵתִי אֵת לָאָה: (לא) שְׁמָה קִבְרוּ אֵת אֲבֹרָהֶם וְאֵת שְׂדֵה אֲשֶׁתּוֹ שְׁמָה קִבְרוּ אֵת יִצְחָק וְאֵת רַבְקָה אֲשֶׁתּוֹ וְשְׁמָה קִבְרֵתִי אֵת לָאָה: (לא) תִּמְן קִבְרוּ יֵת אֲבֹרָהֶם וְיֵת שְׂדֵה אֲתִתִּיהָ תִּמְן קִבְרוּ יֵת יִצְחָק וְיֵת רַבְקָה אֲתִתִּיהָ וְתִמְן קִבְרֵתִי יֵת לָאָה:

(לב) מִקְנֵה הַשְּׂדֵה וְהַמְעֵרָה אֲשֶׁר בּוֹ מֵאֵת בְּנֵי חַת: (לב) מִקְנֵה הַשְּׂדֵה וְהַמְעֵרָה אֲשֶׁר בּוֹ מֵאֵת בְּנֵי חַת: (לב) וּבִינֵי חַקְלָא וּמַעְרַתָּא דִּי בֵּיה מִן בְּנֵי חַתָּא:

(לג) וַיְכַל יַעֲקֹב לְצִוּוֹת אֵת בְּנָיו וַיֹּאסֵף רַגְלָיו אֶל הַמֶּטֶה וַיִּגְעַע וַיֹּאסֵף אֶל עַמְּיוֹ: (לג) וַיְכַל יַעֲקֹב לְצִוּוֹת אֵת בְּנָיו וַיֹּאסֵף רַגְלָיו אֶל הַמֶּטֶה וַיִּגְעַע וַיֹּאסֵף אֶל עַמְּיוֹ: (לג) וְשִׁיצִי יַעֲקֹב לְפַקְדָּא יֵת בְּנוֹחִי וּכְנֹשׁ רַגְלוֹהִי לְעֵרְסָא וְאַתְנַגִּיד וְאַתְכַּנְשִׁי לְעַמְּיָה:

(א) וַיִּפֹּל יוֹסֵף עַל פְּנֵי אָבִיו וַיִּבֶךְ עָלָיו וַיִּשְׁק לוֹ: (א) וַיִּפֹּל יוֹסֵף עַל פְּנֵי אָבִיו וַיִּבֶךְ עָלָיו וַיִּשְׁק לוֹ: (א) וַנִּפֹּל יוֹסֵף עַל אִפִּי אֲבוּהִי וּבְכָא עֲלוּהִי וַנִּשְׁק לִיהָ:

(ב) וַיְצַו יוֹסֵף אֵת עַבְדָּיו אֵת הָרְפָאִים לְחַנֵּט אֵת אָבִיו וַיַּחְנְטוּ הָרְפָאִים אֵת יִשְׂרָאֵל: (ב) וַיְצַו יוֹסֵף אֵת עַבְדָּיו אֵת הָרְפָאִים לְחַנֵּט אֵת אָבִיו וַיַּחְנְטוּ הָרְפָאִים אֵת יִשְׂרָאֵל: (ב) וּפְקִיד יוֹסֵף יֵת עַבְדוֹהִי יֵת אֲסוּתָא לְמַחְנַט יֵת אֲבוּהִי וְחַנְטוּ אֲסוּתָא יֵת יִשְׂרָאֵל:

(ג) וַיִּמְלְאוּ לוֹ אַרְבָּעִים יוֹם כִּי כֵן יִמְלְאוּ יְמֵי הַחַנְטִים וַיִּבְכּוּ אֹתוֹ מִצְרַיִם שְׁבַע יָמִים: (ג) וַיִּמְלְאוּ לוֹ אַרְבָּעִים יוֹם כִּי כֵן יִמְלְאוּ יְמֵי הַחַנְטִים וַיִּבְכּוּ אֹתוֹ מִצְרַיִם שְׁבַע יָמִים: (ג) וְשְׁלִימוֹ לִיהָ אַרְבָּעִין יוֹמִין אַרְי כֵּן שְׁלִימוֹ יוֹמֵי חַנְטִיָּא וּבְכוּ יִתִּיה מִצְרָאֵי שְׁבַעִין יוֹמִין:

(ד) וַיַּעֲבְרוּ יְמֵי בְכִיתוֹ וַיְדַבֵּר יוֹסֵף אֶל בֵּית פְּרַעֲהָ לֵאמֹר אִם נָא מְצֹאֲתִי חֵן בְּעֵינֵיכֶם דְּבָרוּ נָא בְּאָזְנֵי פְרַעֲהָ לֵאמֹר: (ד) וַיַּעֲבְרוּ יְמֵי בְכִיתוֹ וַיְדַבֵּר יוֹסֵף אֶל בֵּית פְּרַעֲהָ לֵאמֹר אִם נָא מְצֹאֲתִי חֵן בְּעֵינֵיכֶם דְּבָרוּ נָא בְּאָזְנֵי פְרַעֲהָ לֵאמֹר: (ד) וַעֲבָרוּ יוֹמֵי בְכִיתִיהָ וּמַלְלִיל יוֹסֵף עִם בֵּית פְּרַעֲהָ לְמִימְרָא אִם כְּעֵן אֲשַׁפְּחִית רַחֲמִין בְּעֵינֵיכוֹן מַלְלִילוֹ כְּעֵן קְדָם פְּרַעֲהָ לְמִימְרָא:

חק לישראל – פרשת ויחי יום ו'

(ה) אָבִי הִשְׁבִּיעַנִי לֵאמֹר הִנֵּה אָנֹכִי מֵת בְּקִבְרֵי אֲשֶׁר כָּרִיתִי לִי בְּאֶרֶץ כְּנָעַן שְׁמָה תִקְבְּרֵנִי וְעִתָּהּ אֶעֱלֶה נָא וְאֶקְבְּרָה אֶת אָבִי וְאֲשׁוּבָהּ: (ה) אָבִי הִשְׁבִּיעַנִי לֵאמֹר הִנֵּה אָנֹכִי מֵת בְּקִבְרֵי אֲשֶׁר כָּרִיתִי לִי בְּאֶרֶץ כְּנָעַן שְׁמָה תִקְבְּרֵנִי וְעִתָּהּ אֶעֱלֶה נָא וְאֶקְבְּרָה אֶת אָבִי וְאֲשׁוּבָהּ: (ה) אָבָא קָיִים עָלַי לְמִימְרָהּ הָאֵל אֲנָא מְאִית בְּקִבְרֵי דְאַתְקִנִית לִי בְּאֶרְעָא דְכְנַעַן תַּמָּן תִּקְבְּרֵנִי וְכַעַן אֲסַק כְּעַן וְאֶקְבֵר יָת אָבָא וְאִיתְנֹב:

(ו) וַיֹּאמֶר פְּרָעָה עֲלֶה וְקַבֵּר אֶת אָבִיךָ בְּאֶשֶׁר הִשְׁבִּיעָךָ: (ו) וַיֹּאמֶר פְּרָעָה עֲלֶה וְקַבֵּר אֶת אָבִיךָ בְּאֶשֶׁר הִשְׁבִּיעָךָ: (ו) וַאֲמַר פְּרָעָה סָק וְקַבֵּר יָת אָבֹרָךְ כְּמָא דְקָיִים עֲלֶיךָ:

(ז) וַיַּעַל יוֹסֵף לְקַבֵּר אֶת אָבִיו וַיַּעֲלֵה אֹתוֹ כָּל עַבְדֵי פְּרָעָה זָקְנֵי בֵיתוֹ וְכָל זָקְנֵי אֶרֶץ מִצְרַיִם: (ז) וַיַּעַל יוֹסֵף לְקַבֵּר אֶת אָבִיו וַיַּעֲלֵה אֹתוֹ כָּל עַבְדֵי פְּרָעָה זָקְנֵי בֵיתוֹ וְכָל זָקְנֵי אֶרֶץ מִצְרַיִם: (ז) וְסָלִיק יוֹסֵף לְמַקְבֵר יָת אָבֹהֵי וְסָלִיקוּ עִמֵּיהּ כָּל עַבְדֵי פְּרָעָה סְבֵי בֵיתָהּ וְכָל סְבֵי אֶרְעָא דְמִצְרַיִם:

(ח) וְכָל בֵּית יוֹסֵף וְאָחָיו וּבֵית אָבִיו רַק טַפָּם וְצִאֲנָם וּבְקָרָם עֲזָבוּ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן: (ח) וְכָל בֵּית יוֹסֵף וְאָחָיו וּבֵית אָבִיו רַק טַפָּם וְצִאֲנָם וּבְקָרָם עֲזָבוּ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן: (ח) וְכָל בֵּית יוֹסֵף וְאָחָיו וּבֵית אָבֹהֵי לְחֹד טַפְלָהוֹן וְעִנְהוֹן וְתוֹרִיהוֹן שְׂבָקוּ בְּאֶרְעָא דְגֹשֶׁן:

(ט) וַיַּעַל עִמּוֹ גַם רַכָּב גַּם פְּרָשִׁים וַיְהִי הַמַּחְנֶה כְּבֹד מְאֹד: (ט) וַיַּעַל עִמּוֹ גַם רַכָּב גַּם פְּרָשִׁים וַיְהִי הַמַּחְנֶה כְּבֹד מְאֹד: (ט) וְסָלִיקוּ עִמֵּיהּ אַף רַתְכִין אַף פְּרָשִׁין וְהוּהּ מְסֻרִיתָא סְגִיָּאָה לְחֵדָא:

(י) וַיָּבֵאוּ עַד גֵּרֹן הָאֶטֶד אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן וַיִּסְפְּדוּ שָׁם מִסְפַּד גָּדוֹל וְכֹבֵד מְאֹד וַיַּעַשׂ לְאָבִיו אֲבֵל שְׁבַעַת יָמִים: (י) וַיָּבֵאוּ עַד גֵּרֹן הָאֶטֶד אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן וַיִּסְפְּדוּ שָׁם מִסְפַּד גָּדוֹל וְכֹבֵד מְאֹד וַיַּעַשׂ לְאָבִיו אֲבֵל שְׁבַעַת יָמִים: (י) וְאַתּוֹ עַד בֵּית אֲדָרִי דְאֶטֶד דִּי בְּעֵבֶר דְּיַרְדֵּנָא וְסַפְדוּ תַמָּן מִסְפַּד רַב וְתַקִּיף לְחֵדָא וְעֵבֶד לְאָבֹהֵי אֲבֵלָא שְׁבַעַת יוֹמִין:

(יא) וַיֵּרָא יוֹשֵׁב הָאֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי אֶת הָאֲבֵל בְּגֵרֹן הָאֶטֶד וַיֹּאמְרוּ אֲבֵל כְּבֹד זֶה לְמִצְרַיִם עַל כֵּן קָרָא שְׁמָהּ אֲבֵל מִצְרַיִם אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן: (יא) וַיֵּרָא יוֹשֵׁב הָאֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי אֶת הָאֲבֵל בְּגֵרֹן הָאֶטֶד וַיֹּאמְרוּ אֲבֵל כְּבֹד זֶה לְמִצְרַיִם עַל כֵּן קָרָא שְׁמָהּ אֲבֵל מִצְרַיִם אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן: (יא) וְחֵדָא יִתְב אֶרְעָא כְּנַעֲנָהּ יָת אֲבֵלָא בְּבֵית אֲדָרִי דְאֶטֶד וְאָמְרוּ אֲבֵל תַּקִּיף דִּין לְמִצְרַיִם עַל כֵּן קָרָא שְׁמָהּ אֲבֵל מִצְרַיִם דִּי בְּעֵבֶר דְּיַרְדֵּנָא:

(יב) וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי לֹא כֵן בְּאֶשֶׁר צֹנָם: (יב) וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי לֹא כֵן בְּאֶשֶׁר צֹנָם: (יב) וְעַבְדוּ בְנוֹהֵי לֵיה כֵּן כְּמָא דִּי פְּסָדְנוּ:

(יג) וַיִּשְׂאוּ אֹתוֹ בְּנֵי אֶרְעָה כְּנַעַן וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ בְּמַעְרַת שֵׁדָה הַמְּכַפְלָה אֲשֶׁר קָנָה אַבְרָהָם אֶת הַשֵּׁדָה לְאַחֲזֹת קַבֵּר מֵאֵת עֵפְרָן הַחֲתָנִי עַל פְּנֵי מִמְרָא: (יג) וַיִּשְׂאוּ אֹתוֹ בְּנֵי אֶרְעָה כְּנַעַן וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ בְּמַעְרַת שֵׁדָה הַמְּכַפְלָה אֲשֶׁר קָנָה אַבְרָהָם אֶת הַשֵּׁדָה לְאַחֲזֹת קַבֵּר מֵאֵת עֵפְרָן הַחֲתָנִי עַל פְּנֵי מִמְרָא: (יג) וְנִטְלוּ יְתִיָּה בְנוֹהֵי לְאֶרְעָא דְכְנַעַן וְקַבְּרוּ יְתִיָּה בְּמַעְרַת חֲקַל כְּפֻלְתָּא דִּי זָבוּ אַבְרָהָם יָת חֲקַלָּא לְאַחְסָנָת קַבּוּרָא מִן עֵפְרָן חֲתָנָהּ עַל אִפֵּי מִמְרָא:

(יד) וַיֵּשֶׁב יוֹסֵף מִצְרַיִמָּה הוּא וְאָחָיו וְכָל הָעֲלִיִּים אֹתוֹ לְקַבֵּר אֶת אָבִיו אַחֲרָי קָבְרוּ אֶת אָבִיו: (יד) וַיֵּשֶׁב יוֹסֵף מִצְרַיִמָּה הוּא וְאָחָיו וְכָל הָעֲלִיִּים אֹתוֹ לְקַבֵּר אֶת אָבִיו אַחֲרָי קָבְרוּ אֶת אָבִיו: (יד) וְתַב יוֹסֵף לְמִצְרַיִם הוּא וְאָחָיו וְכָל דְסָלִיקוּ עִמֵּיהּ לְמַקְבֵר יָת אָבֹהֵי בְּתַר דְקַבֵּר יָת אָבֹהֵי:

(טו) וַיֵּרָאוּ אַחֵי יוֹסֵף כִּי מֵת אַבְיָהֶם וַיֹּאמְרוּ לֹא יִשְׁטַמְנוּ יוֹסֵף וְהַשֵּׁב יִשִּׁיב לָנוּ אֶת כָּל הָרָעָה אֲשֶׁר גָּמְלָנוּ אֹתוֹ: (טו) וַיֵּרָאוּ אַחֵי יוֹסֵף כִּי מֵת אַבְיָהֶם וַיֹּאמְרוּ לֹא יִשְׁטַמְנוּ יוֹסֵף וְהַשֵּׁב יִשִּׁיב לָנוּ אֶת כָּל הָרָעָה אֲשֶׁר גָּמְלָנוּ אֹתוֹ:

חק לישראל – פרשת ויחי יום ו'

יִשְׁטַמְנוּ יוֹסֵף וְהָשִׁב יָשִׁיב לָנוּ אֵת כָּל הָרָעָה אֲשֶׁר גָּמְלָנוּ אֹתוֹ: (טו) וְחַזוּ אֲחֵי יוֹסֵף אֶרֶץ מִצְרָיִם וְאָמְרוּ דְלָמָּה יָשַׁר לָנוּ דְבַבּוֹ יוֹסֵף וְאֵתְבֹא יָתִיב לָנוּ יָת כָּל בִּישְׁתָּא דִּי גְמָלְנָא יְתִיהָ:

(טז) וַיֵּצְאוּ אֵלַי יוֹסֵף לְאָמְרוֹ אָבִיךָ צִוָּה לִפְנֵי מוֹתוֹ לֵאמֹר: (טז) וַיֵּצְאוּ אֵלַי יוֹסֵף לְאָמְרוֹ

אָבִיךָ צִוָּה לִפְנֵי מוֹתוֹ לֵאמֹר: (טז) וַפְסִידוּ לֹת יוֹסֵף לְמִימְרֵי אָבִיךָ פֶּקֶד קָדִים מוֹתִיהָ לְמִימְרֵי:

(יז) כֹּה תֹאמְרוּ לְיוֹסֵף אָנָּה שָׂא נָא פִּשְׁעֵי אַחִיךָ וְחִטָּאתָם כִּי רָעָה גָּמְלוּךָ וְעַתָּה

שָׂא נָא לְפִשְׁעֵי עַבְדֵי אֱלֹהֵי אָבִיךָ וַיִּבֶךְ יוֹסֵף בְּדַבְרָם אֵלָיו: (יז) כֹּה תֹאמְרוּ לְיוֹסֵף

אָנָּה שָׂא נָא פִּשְׁעֵי אַחִיךָ וְחִטָּאתָם כִּי רָעָה גָּמְלוּךָ וְעַתָּה שָׂא נָא לְפִשְׁעֵי עַבְדֵי אֱלֹהֵי אָבִיךָ

וַיִּבֶךְ יוֹסֵף בְּדַבְרָם אֵלָיו: (יז) פֶּרִיז תִּימְרוּן לְיוֹסֵף בְּבַעֲוֵי שְׁבוּק כַּעֲוֵי לְחֹבָא אַחִיךָ וְלְחִטָּאהוֹן אֶרֶץ בִּישְׁתָּא

גְּמְלוּךָ וְכַעֲוֵי שְׁבוּק כַּעֲוֵי לְחֹבָא עַבְדֵי אֱלֹהָא דְאָבִיךָ וְבִכָּא יוֹסֵף בְּמִלְלוֹתֵיהוֹן עַמְיָה:

(יח) וַיִּלְכּוּ גַם אַחִיו וַיִּפְּלוּ לְפָנָיו וַיֹּאמְרוּ הִנְנּוּ לְךָ לְעַבְדִּים: (יח) וַיִּלְכּוּ גַם אַחִיו

וַיִּפְּלוּ לְפָנָיו וַיֹּאמְרוּ הִנְנּוּ לְךָ לְעַבְדִּים: (יח) וְאָזְלוּ אַף אַחוּהִי וַיִּפְּלוּ קַדְמוּהִי וַאֲמָרוּ הָא אֲנַחְנָא לְךָ לְעַבְדִּין:

(יט) וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף אַל תִּירְאוּ כִּי הִתַּחַת אֱלֹהִים אָנִי: (יט) וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף

אַל תִּירְאוּ כִּי הִתַּחַת אֱלֹהִים אָנִי: (יט) וְאָמַר לְהוֹן יוֹסֵף לֹא תִדְחִלוּן אֶרֶץ דְחִלָּא דִּי אָנָּה:

(כ) וְאַתֶּם חֲשַׁבְתֶּם עָלַי רָעָה אֱלֹהִים חֲשָׁבָה לְטָבָה לְמַעַן עֲשֶׂה בַיּוֹם הַזֶּה

לְהַחֲיִית עִם רַב: (כ) וְאַתֶּם חֲשַׁבְתֶּם עָלַי רָעָה אֱלֹהִים חֲשָׁבָה לְטָבָה לְמַעַן עֲשֶׂה בַיּוֹם

הַזֶּה לְהַחֲיִית עִם רַב: (כ) וְאַתְוֹן חֲשַׁבְתוֹן עָלַי בִּישְׂא מִן קָדִים יִי אַתְחַשְׁבַּת לְטָבָא בְּדִיל לְמַעַבְדָּא בְּיוֹמָא

דְּרִיז לְקַמָּא עִם סַגִּי:

(כא) וְעַתָּה אַל תִּירְאוּ אֲנִי אֲכַלְכַּל אֶתְכֶם וְאֵת טַפְכֶם וַיִּנַּחֵם אוֹתָם וַיִּדְבַּר עַל

לְבָבָם: (כא) וְעַתָּה אַל תִּירְאוּ אֲנִי אֲכַלְכַּל אֶתְכֶם וְאֵת טַפְכֶם וַיִּנַּחֵם אוֹתָם וַיִּדְבַּר עַל לְבָבָם:

(כא) וְכַעֲוֵי לֹא תִדְחִלוּן אָנָּה אַזוֹן יִתְכוּן וְיָת טַפְלִכוֹן וַיַּחֵם יְתֵהוֹן וַיַּמְלַל תַּנְחֹמִין עַל לְבָהוֹן:

(כב) וַיֵּשֶׁב יוֹסֵף בְּמִצְרַיִם הוּא וּבֵית אָבִיו וַיְחִי יוֹסֵף מֵאָה וְעֶשְׂרִי שָׁנִים: (כב) וַיֵּשֶׁב

יוֹסֵף בְּמִצְרַיִם הוּא וּבֵית אָבִיו וַיְחִי יוֹסֵף מֵאָה וְעֶשְׂרִי שָׁנִים: (כב) וַיְתִיב יוֹסֵף בְּמִצְרַיִם הוּא וּבֵית

אָבִיהִי וַיְחִיָּא יוֹסֵף מֵאָה וְעֶסֶר שָׁנִין:

(כג) וַיֵּרָא יוֹסֵף לְאֶפְרַיִם בְּנֵי שְׁלֹשִׁים גַּם בְּנֵי מְכִיר בֶּן מְנַשֶּׁה יְלָדוֹ עַל בְּרָכֵי

יוֹסֵף: (כג) וַיֵּרָא יוֹסֵף לְאֶפְרַיִם בְּנֵי שְׁלֹשִׁים גַּם בְּנֵי מְכִיר בֶּן מְנַשֶּׁה יְלָדוֹ עַל בְּרָכֵי יוֹסֵף:

(כג) וַחֲזָא יוֹסֵף לְאֶפְרַיִם בְּנִין תְּלִיתַיִן אַף בְּנֵי מְכִיר בְּרַ מְנַשֶּׁה אַתְּלִידוֹ וְרַבֵּי יוֹסֵף:

(כד) וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֵל אַחִיו אֲנִי מֵת וְאֱלֹהִים פָּקֹד יִפְקֹד אֶתְכֶם וְהִעֲלָה אֶתְכֶם

מִן הָאָרֶץ הַזֹּאת אֵל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב: (כד) וַיֹּאמֶר

יוֹסֵף אֵל אַחִיו אֲנִי מֵת וְאֱלֹהִים פָּקֹד יִפְקֹד אֶתְכֶם וְהִעֲלָה אֶתְכֶם מִן הָאָרֶץ הַזֹּאת אֵל

הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב: (כד) וְאָמַר יוֹסֵף לְאַחוּהִי אָנָּה מְאִית וַיִּי מִדְּפַר דְּכִיר

יְתְכוּן וַיִּסַּק יְתְכוּן מִן אַרְעָא הָרָא לְאַרְעָא דֵי קִים לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב:

(כה) וַיִּשְׁבַּע יוֹסֵף אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פָּקֹד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהִעֲלֶתֶם

אֶת עַצְמוֹתַי מִצְרָיִם: (כה) וַיִּשְׁבַּע יוֹסֵף אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פָּקֹד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם

וְהִעֲלֶתֶם אֶת עַצְמוֹתַי מִצְרָיִם: (כה) וְאֹמְרֵי יוֹסֵף יָת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִימְרֵי מִדְּפַר דְּכִיר יִי יְתְכוּן וְתַסְקוּן יָת

גְּרַמֵי מִבָּא:

(כו) וַיָּמָת יוֹסֵף בֶּן מֵאָה וְעֶשְׂרִי שָׁנִים וַיַּחַנְטוּ אוֹתוֹ וַיִּישָׂם בְּאָרוֹן בְּמִצְרַיִם: (כו)

וַיָּמָת יוֹסֵף בֶּן מֵאָה וְעֶשְׂרִי שָׁנִים וַיַּחַנְטוּ אוֹתוֹ וַיִּישָׂם בְּאָרוֹן בְּמִצְרַיִם: (כו) וַיָּמָת יוֹסֵף בְּרַ מֵאָה

וְעֶסֶר שָׁנִין וַחַנְטוּ יְתִיהָ וְשְׂמוּהִי בְּאָרוֹנָא בְּמִצְרַיִם:

חק לישראל – פרשת ויחי יום ו'

רש"י

(ב) לחנט את אביו – ענין מרחקת בשמים הוא:

(ג) וימלאו לו – השלימו לו ימי חניטתו עד שמלאו לו ארבעים יום: ויבכו אותו וגו' – ארבעים לחניטה ושלשים לבכיה לפי שבאה להם ברכה לרגלו שכלה הרעב והיו מי נילום מתצרכין:

(ה) אשר כריתי לי – כפשוטו כמו (שמות כא) כי יכרה איש. ומדרשו עוד מתיישב על הלשון כמו אשר קניתי. אר"ע כשהלכתי לכרכי היס היו קורין למכירה כירה (ב"ר) ועוד מדרשו לשון כרי דגור שנטל יעקב כל כסף וזהב שהביא מבית לבן ועשה אותו כרי ואמר לעשו טול זה בשביל חלקך במערה:

(ו) כאשר השביעך – ואם לא בשביל השבועה לא הייתי מניחך אבל ירא לומר עבור על השבועה שלא יאמר א"כ אעבור על השבועה שנשבעתי לך שלא אגלה על לה"ק שאני מכיר עודך על שבעים לשון ואתה אינך מכיר בו כדאיתא במס' סוטה (דף לז):

(ז) גרן האטד – מוקף אטדין היה. ור"ד (סוטה יג) על שם המאורע שבאו כל מלכי כנען וגשיאי ישמעאל למלחמה וכיון שראו כתרו של יוסף תלוי בארונם של יעקב עמדו כולן ותלו בו כתריהם והקיפוהו כתרים כגורן המוקף סייג של קו"א:

(יב) כאשר אום – מהו אשר אום: (יג) וישאו אותו בניו – ולא בני בניו שכן אום אל ישאו מטתי לא איש מצרי ולא אחד מבניכם שהם מבנות כנען אלא אתם (ב"ר) וקבע להם מקום ג' למזרח וכן לד' רוחות וכסדרן למסע מחנה של דגלים נקבעו כאן. לוי לא ישר שהוא עתיד לשאת את הארון ויוסף לא ישר שהוא מלך. מנשה ואפרים יהיו תחתיהם וזהו איש על דגלו באותות באות שמסר להם אביהם לישר מטתו:

(יד) הוא ואחיו וכל העולים איתו – בחזרתן כאן הקדים אחיו למצרים העולים איתו ובהליכתן הקדים מצרים לאחיו שנאמר ויעלו איתו כל עבדי פרעה וגו' ואח"כ כל בית יוסף

(כז) בנימין זאב יטרף – זאב הוא אשר יטרף נבא על שיהיו עתידין להיות חטופין (שופטים כא) וחטפתם לכס איש אשתו בפלגש בגבעה ונבא על שאול שיהיה נואח באויביו סביב שנאמר (ש"א יד) ושאול לכד המלוכה וילחם במואב ובאדום וגו' ובכל אשר יפנה ירשיע: בבקר יאכל עד – לשון ביזה ושלל המתורגם עדאה. ועוד יש לו דומה בלשון עברית (ישעיה לג) אז חולק עד שלל ועל שאול הוא אומר שעמד בתחלת בוקרן (ס"א פריחתן) וזריחתן של ישראל: ולערב יחלק שלל – אף משתקע שמשן של ישראל ע"י נבוכדנצר שיגלם לבבל: יחלק שלל – מרדכי ואסתר שהם מבנימין יחלקו את שלל המן שנאמר הנה בית המן נתתי לאסתר. ואונקלוס תרגם על שלל הכהנים בקדשי המקדש:

(כח) וזאת אשר דבר להם אביהם ויבדך אותם – והלא יש מהם שלא צרכם אלא קנטרן אלא כך פירשו וזאת אשר דבר להם אביהם מה שנא' בענין. יכול שלא בדרך לראובן שמעון ולוי ת"ל ויבדך אותם כולם במשמע: איש אשר כבדו – ברכה העתידה לבא על כל אחד ואחד: בדרך אותם – לא היה לו לומר אלא איש אשר כבדו בדרך איתו מה ת"ל בדרך אותם לפי שנתן ליהודה גבורת ארי ולבנימין חטיפתו של זאב ולנפתלי קלותו של איל יכול שלא כללן כולם בכל הברכות ת"ל בדרך אותם:

(כט) נאסף אל עמי – על שם שמכניסין הנפשות אל מקום גניזתן שיש אסיפה בלשון עברי שהיא לשון הכנסה כגון (שופטים יט) ואין איש מאסף אותם הביתה (דברים ב) ואספתו אל תוך ביתך (ויקרא כג) באספכם את תבואת הארץ הכנסתם לבית מפני הגשמים. באספכם את מעשיכם. וכל אסיפה האמורה במיתה אף היא לשון הכנסה: אל אבותי – עם אבותי:

(לג) ויאסף רגליו – הכניס רגליו: ויגוע ויאסף – ומיתה לא נאמרה בו ואמרו רז"ל יעקב אבינו לא מת (תענית ה):

חק לישראל – פרשת ויחי יום ו'

שליח אל יוסף לומר לו כן. ואת מי אוו את בני בלהה שהיו רגילין אלכו שנא' והוא נער את בני בלהה: אביך אוה – (ב"ר יצמות סה) שינו בדבר מפני השלום כי לא אוה יעקב בן שלח נחשד יוסף בעיניו:

(יז) שא נא לפפע עבדי אלהי אביך – אם אביך מת אלהיו קיים והם עבדיו:

(יח) וילכו גם אחיו – מוסף על השליחות: (יט) כי התחת אלהים אני – שמא במקומו אני בתמיה אם הייתי רואה להרע לכם כלום אני יכול והלא אתם כולכם חשבתם עלי רעה והקב"ה חשבה לטובה והיאך אני לבדי יכול להרע לכם:

(כא) וידבר על לבם – דברים המתקבלים על הלב עד שלא ירדתם לכאן היו מרננים עלי שאני עבד ועל ידיכם נודע שאני בן חורין ואני הורג אתכם מה הבריות אומרות כת של בחורים ראה ונשתבח בהן ואמר אחי הם ולבסוף הרג אותם יש לך אח שהורג את אחיו ד"א עשרה נרות לא יכלו לכבות נר אחד וכו': (כג) על ברכי יוסף – כתרגומו גלן בין ברכיו:

ואחיו אלא לפי שראו הכבוד שעשו מלכי כנען שחלו כתריותם בארוננו של יעקב נהגו בהם כבוד:

(טו) ויראו אחי יוסף כי מת אביהם – מהו ויראו הכירו במיתתו אלל יוסף שהיו רגילים לסעוד על שולחנו של יוסף והיה מקרבן בשביל כבוד אביו ומשמת יעקב לא קרבן (ב"ר): לו ישטמנו – שמא ישטמנו לו מתחלק לענינים הרבה יש לו משמש בלשון בקשה ולשון הלוואי כגון לו יהי כדבריד לו שמעני ולו הואלנו לו מתנו ויש לו משמש בלשון אם ואולי כגון לו חכמו לו הקשבת למותי ולו אנכי שוקל על כפי ויש לו משמש בלשון שמא לו ישטמנו ואין לו עוד דומה במקרא והוא לשון אולי כמו אולי לא תלך האשה אחרי לשון שמא הוא ויש אולי לשון בקשה כגון אולי יראה ה' בעניי אולי ישיב ה' אותי הרי הוא כמו לו יהי כדבריד ויש אולי לשון אם אולי יש חמשים לדיקים:

(טז) וילוו אל יוסף – כמו ויראם אל בני ישראל אוה למשה ולאחרן להיות שלוחים אל בני ישראל אף זה וילוו אל שלוחם להיות

נביא – מלכים א' ב' א' – יב"

(א) ויקרבו ימי דוד למות ויצו את שלמה בנו לאומר: (ב) אנכי הלא בדרך כל הארץ ותזקת והיית לאיש: (ג) ושמרת את משמרת יהוה אלהיך ללכת בדרךיו לשמר חקתיו מצותיו ומשפטי ויעדותיו כפתוב בתורת משה למען תשכיל את כל אשר תעשה ואת כל אשר תפנה שם: (ד) למען יקים יהוה את דברו אשר דבר עלי לאמר אם ישמרו בניך את דרכם ללכת לפני באמת בכל לבבם ובכל נפשם לאמר לא יפרת לה איש מעל פסא ישראל: (ה) וגם אתה ידעת את אשר עשה לי יואב בן צרויה אשר עשה לשני שרי צבאות ישראל לאבנר בן נר ולעמשא בן יתר ויהרגם וישם דמי מלחמה בשלם ויתן דמי מלחמה בחגרתו אשר במתניו ובנעלו אשר ברגליו: (ו) ועשית כחכמתך ולא תורד שיבתו בשלם שאל: (ז) ולבני ברזלי הגלעדי תעשה חסד והיו באבלי שלחנה כי בן קרבו אלי בברחי מפני אבטלום

חק לישראל – פרשת ויחי יום ו'

אחיה: (ח) והנה עמך שמעי בן גרא בן הימיני מבחרים והוא קללני קללה נמרצת ביום לכתתי מחננים והוא ירד לקראתי הירדן ואשבע לו בידוד לאמר אם אמיתך בחרב: (ט) ועתה אל תנקהו כי איש חכם אתה וידעת את אשר תעשה לו והורדת את שבתו בדם שאול: (י) וישכב דוד עם אבתיו ויקבר בעיר דוד: (יא) והימים אשר מלך דוד על ישראל ארבעים שנה בחברון מלך שבע שנים ובירושלם מלך שלשים ושלש שנים: (יב) ושלמה ישב על פסא דוד אביו ותפן מלכתו מאד:

משנה – פרה פרק ב'

(א) רבי אליעזר אומר, פרת חטאת המעברת, בשרה. וחכמים פוסלין. רבי אליעזר אומר, אינה נלקחת מן הנכרים. וחכמים מכשירים. ולא זו בלבד, אלא כל קרבנות הצבור והיחיד, באין מהארץ ומחוצה לארץ, מן החדש ומן הישן, חוץ מן העמר ושתי הלחם שאינן באין אלא מן החדש ומן הארץ:

עקרה כשזבעה, שהנכרי חס על בהמתו שלא תעקר: ולא זו בלבד – לא צפרת חטאת בלבד פליגי ר' אליעזר ורבנן, אלא בכל קרבנות הצבור והיחיד פוסל ר' אליעזר חס נלקחו מן הנכרים, דחייש לרביעה. וחכמים מכשירין. ואין הלכה כר' אליעזר: דרין מארץ ומחוצה לארץ – כל הקרבנות באין בין מן הארץ בין מחוצה לארץ בין מן החדש בין מן הישן: חוץ מן העומר ושתי הלחם – דאמר קרא (ויקרא כג) כי תבואו אלהארץ וקצרתם את קצירה והבאתם את עומר, ובשתי הלחם כתיב (שם) ממושבותיכם תבואו לחם. ואין באין אלא מן החדש, דכתיב זהו מנחה חדשה:

רע"ב – (ח) ר' אליעזר אומר פרה מעוברת כשרה – ר' אליעזר ורבנן דהכא קיימי בשיטת ר' יהודה דאמר לקמן בפרקין דעלה עליה זכר אינה פסולה אלא אם כן עלה עליה מדעת בעל הפרה, ופליגי הכא במעוברת שעלה עליה זכר מעצמו בלא דעת הבעלים, ור' אליעזר דמכשיר סבר עובר ירך אמו הוא והוי כגופה דפרה, ורבנן דפסלי סברי עובר לאו ירך אמו הוא ונפסלת מחמת מלחכה שנושאת את עוברת. והלכה שהי אפסולה משעה שעלה עליה זכר אפילו שלא מדעת בעלים ואפילו אינה מעוברת, ודלא כר' יהודה: אינה נלקחת מן הנכרים – שחוקים על הרביעה ושמה נרבעת בידם: וחכמים מכשירין – מפני שהבהמה נעשית

(ב) פרה שקרניה וטלפיה שחורים, יגוד. גלגל העין והשנים והלשון אינם פוסלים בפרה. והננסת, בשרה. היתה בה יבלת וחתכה, רבי יהודה פוסל.

רבי שמעון אומר, כל מקום שנטל ולא העלה מקומו שער אדום, פסולה: רע"ב – (ג) יגוד – יחוד. כמו גודו אינלא (דניאל 7): והננסת – קטנה ביותר. שזה מוס

(ג) יוצא דפן, ואתגן, ומחיר, פסולה. רבי אליעזר מכשיר, שנאמר (דברים כג), לא תביא אתגן זונה ומחיר כלב בית ה' אלהיה, ואין זו באה לבית.

חק לישראל – פרשת ויחי יום ו'

כָּל הַמוֹמִים הַפּוֹסְלִים בְּמִקְדָּשִׁים, פּוֹסְלִים בְּפָרָה. רָכַב עָלֶיהָ, נִשְׁעַן עָלֶיהָ, נִתְלָה בְּזַנְבָּה, עָבַר בָּהּ אֶת הַנֶּהָר, קָפַל עָלֶיהָ אֶת הַמוֹסְרָה, נָתַן טְלִיתוֹ עָלֶיהָ, פָּסוּלָה. אָבַל קִשְׁרָה בְּמוֹסְרָה, עָשָׂה לָהּ סַנְדֵּל בְּשִׁבִיל שְׁלֵא תַחְלִיק, פָּרַס טְלִיתוֹ עָלֶיהָ מִפְּנֵי הַזְּבוּבִים, בְּשָׂרָה. זֶה הַפְּלָל, כֹּל שֶׁהוּא לְצַרְפָּה, בְּשָׂרָה. לְצַרְף אַחֵר, פָּסוּלָה:

נסתייע זה כשעבר את הגנה: קיפל עליה את המוסרה – החצל שקושר אותה זו הפלו נותנו על גופה: נתן טליתו עליה פסולה – נאמר בפרה (שם) אשר לא עלה עליה עול, ונאמר בעגלה ערופה (דברים כא) אשר לא עובד זה אשר לא משכה בעול, מה עול האמור בעגלה עשה שאר עבודה פסולה כעול, אף עול האמור בפרה עשה שאר עבודה פסולה כעול: בשביל שלא תחליק – שלא יחליקו רגליה ותפול: לאורך אחר פסולה – ואפילו ללכוד וללכוד פסולה:

רע"ב – (ג) יולא דופן פסולה – כשאר קדשים. לכתוב (ויקרא כז) כי יולד, פרט ליולא דופן. ואע"ג דפרה לאו קדשי מזבח היא אלא קדשי זדק הבית, מכל מקום יולא דופן פסולה, לחטאת קרייה רחמנא: רבי אליעזר מכשיר – באתנן ומחיר דוקא. ואין הלכה כר' אליעזר: כל המומין הפוסלים במוקדשים – בצכורות פרק על אלו מומין, מפרשים המומין הפסולין במוקדשים: פוסלין בפרה – לכתוב (במדבר יט) אשר אין זה מוס: עבר זה את הגהר אחז בזנבה –

(ד) שָׁכַן עָלֶיהָ עוֹף, בְּשָׂרָה. עָלָה עָלֶיהָ זָכַר, פָּסוּלָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם הֵעֵלָהּ, פָּסוּלָה. וְאִם מִעֲצָמוֹ, בְּשָׂרָה:

הוא ניחא ליה, חשבינן לגבי פרת חטאת נמי ניחא ליה, ועוד אם באת להכשיר אם כן הוא ניחא ליה ומשום הכי פסולה: העלהו פסולה – לאו דוקא העלהו אלא אם עלה עליה לדעת הבעלים אפילו עלה מעצמו פסולה. ואם שלא לדעת הבעלים כשרה. ואין הלכה כר' יהודה:

רע"ב – (ז) עלה עליה זכר פסולה – אע"ג דלא ניחא ליה משום דדמיה יקרים ומפסיד טובא, ובעבודה דלא ניחא ליה לא מפסולה, לכתוב בעגלה ערופה (שם) אשר לא עובד זה, כתיב עבד וקרינן עובד, מה עבד דניחא ליה, אף עובד דניחא ליה, וילפינן פרת חטאת מינה. מכל מקום הואיל ובשאר פרות

(ח) הָיוּ שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת שְׁחֹרוֹת אוֹ לְבָנוֹת בְּתוֹךְ גּוּמָא אַחַת, פָּסוּלָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֶפְלוֹ בְּתוֹךְ כּוּס אֶחָד הָיוּ בְּתוֹךְ שְׁנֵי כּוּסוֹת וְהָיוּ מוֹכִיחוֹת זו אֶת זו, פָּסוּלָה. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, אֶפְלוֹ אֶרְבַּע אֶפְלוֹ חֲמִשָּׁה וְהָיוּ מְפֹזְרוֹת, יִתְלוּשׁ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אֶפְלוֹ חֲמִשִּׁים. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן בְּתִירָא אוֹמֵר, אֶפְלוֹ אַחַת בְּרֵאשָׁה וְאַחַת בְּזַנְבָּה, פָּסוּלָה. הָיוּ בָּהּ שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת, עֶקְרָן מִשְׁחִיר וְרֵאשֶׁן מְאָדִים, עֶקְרָן מְאָדִים וְרֵאשֶׁן מִשְׁחִיר, הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֵר הַנְּרָאָה, דְּבָרֵי רַבִּי מְאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אַחֵר הָעֶקֶר:

אלא שחייב אדם לומר בלשון רבו, שרבו של ר' יהודה היה קורא לגומא כוס, הכי מוכח בתוספתא: מוכיחות – מכוונות וסמוכות זו בלל זו: ר' אליעזר אומר אפילו חמשים – כלומר אפילו טובא והן מפוזרות, יתלוש. והלכה כתנא קמא: אחר הנראה – היינו אחר ראשן של שערות: אחר העיקר – ואם עיקרן

רע"ב – (ה) היו זה שתי שערות שחורות פסולה – לכתוב לדומה תמימה, אי במומין הכי כבר אמור אשר אין זה מוס, אלא שתהא תמימה בלדמימות: ר' יהודה אומר בתוך כוס אחד – גרסינן, ולא גרסינן אפילו. במקום שהיה שונה תנא קמא גומא, היה שונה ר' יהודה כוס. גומא וכוס אחד הוא,

חק לישראל – פרשת ויחי יום ו'

לדברי חכמים, ששיעור שתי שערות האמורות בכל מקום הוא כלי שיהיו ניטלות צפי הזוג. וכן הלכה:

מאדים ורחשן משחיר ויש צעיקר שמאדים כדי שינטל צפי השוג, יגזוז רחשן המשחיר והיא כשרה. אבל אם אין צעיקר המאדים שיעור שיוכלו להנטל צפי הזוג, פסולה אפילו

גמרא – נדה דף ט"ז ע"א

ומודים חכמים לרבי עקיבא ברואה כתם: אמר רב למפרע ורבי מאיר היא ושמואל אמר מכאן ולהבא ורבנן היא מכאן ולהבא פשיטא מהו דתימא הואיל ומעת לעת דרבנן וכתמים דרבנן מה מעת לעת לא מטמאה את בועלה אף כתמים לא מטמאה את בועלה קא משמע לן ואימא הכי נמי התם אין שור שחוט לפניך הכא יש שור שחוט לפניך וכן אמר ריש לקיש למפרע ורבי מאיר היא רבי יוחנן אמר מכאן ולהבא ורבנן היא:

רש"י על הגמרא

דלחמול לא חזאי אלא סייג בעלמא הוא: הכא הכי שור שחוט לפניך – דלכפור לא נתעסקה ובשוק של טבחים לא עברה ומיום שלבשתו היא כספק זה:

ור"מ היא – דמחמיר בכתמים כלאמר צפ"ק (לעיל ה) ולקמן צפרק בא סימן (דף נב): פשיטא – מאי מודי הא בלמפרע פליגי לגבי מעת לעת ולא במכאן ולהבא: וכתמים דרבנן – אפי' מכאן ולהבא: אין שור שחוט –

זוהר – יתרו דף פ"ח ע"א

רבי יהודה אמר, בעי לאתענגא בהאי יומא, ולמיכל תלת סעודתי בשבתא, בגין דישתכח שבעא וענוגא בהאי יומא בעלמא: רבי אבא אמר, לאזדמנא ברכתא באינון יומין דלעילא, דמתברכאן מהאי יומא. והאי יומא, מליא רישיה דזעיר אנפין, משלא דנחית מעתיקא קדישא סתימא דכלא, ואטיל לחקלא דתפוחין קדישין, תלת זמני, מפד עייל שבתא, דיתברכון בלהו פחדא: ועל דא בעי בר נש, לאתענגא תלת זמנין אליו, דהא בהא תליא מיהימנותא דלעילא, בעתיקא קדישא, ובזעיר אפיו, ובחקלא דתפוחין. ובעי

חק לישראל – פרשת ויחי יום ו'

בַּר נֶשׁ לְאַתְעַנְגָּא בְּהוּ, וְלִמְחַדֵּי בְּהוּ. וּמֵאֵן דְּגָרַע סְעוּדָתָא מְנַיְהוּ, אַחְזִי
פְּגִימוּתָא לְעֵילָא וְעוֹנְשִׁיהָ דְּהָהוּא בַּר נֶשׁ סְגִי:
בְּגִינֵי בְּהּ, בְּעֵי לְסִדְרָא פְּתוּרִיהּ, תְּלַת זְמַנֵּי, מִכַּד עֵייל שְׁבַתָּא, וְלֹא יִשְׁתַּכַּח
פְּתוּרִיהּ רִיקְנִיא, וְתִשְׁרֵי בְּרַכְתָּא עֲלֶיהָ, כָּל שְׁאָר יוֹמֵי דְּשְׁבַתָּא. וּבְהֵאֵי מְלָה,
אַחְזִי, וְתַלֵּי מְהִימְנוּתָא לְעֵילָא:

הלכה – הרמב"ם הלכות שבת פ"ה

(ט) חלב שהתיכו וקרבי דגים שנמוחו נותן לתוכן שמן כל שהוא ומדליק אבל שמנין
שאינן מדליקין בהן אפילו ערבן בשמנים שמדליקין בהן לא ידליק מפני שאין נמשכין:
(י) אין מדליקין בעטרן מפני שריחו רע שמא יניחנו ויצא וחובה עליו לישיב לאור הנר
ולא בצרי מפני שריחו טוב שמא יקח ממנו מן הנר ועוד מפני שהוא עף ולא בנפט לבן
ואפילו בחול מפני שהוא עף ויבא לידי סכנה:

מוסר – מספר דברים שבקדושה ט"ג

א. כָּל הַעֲרוֹת שְׁבָאוּ עַל יַעֲקֹב מִדִּינָהּ וַיּוֹסֶף וְכֵן כָּל־מִשְׁעָם שָׁלָא יִתְגַּאֲהַר יַעֲקֹב עַל
עֲשׂוֹ אַחִיו: ב. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה קִוּן בָּא בְּגִסּוֹת הָרוּחַ וְהַבֵּל בְּנִמְיֻכּוֹת רוּחַ דְּכִתִּיב (תהלים יא)
זָבַחִי אֱלֹהִים רוּחַ נְשִׁבְרָה מִהַ כְּתִיב (בראשית ה) וַיִּשַׁע ה' אֶל הַבֵּל וְאֶל מִנְחָתוֹ וְאֶל קִוּוֹ וְאֶל
מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה: ג. וְנִעְמָן הָיָה אִישׁ גְּדוֹל מִהוּ גְדוֹל שְׁהִיָּה רוּחוֹ גָּסָה עֲלָיו וְעַל יָדָי בֵּן
נִצְטָרַע: ד. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי וְדַאי יוֹסֶף לֹא נִזְכַּר שְׁמוֹ בְּדִגְלִים דְּכִתִּיב (במדבר א) דְּגַל מַחֲנֶה
אֶפְרַיִם וְלֹא דְגַל מַחֲנֶה יוֹסֶף לְפִי שְׁנַתְּגַאֲהַר עַל אַחִיו: